

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 3. Quantopere fugienda vel unica Dei offensa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

I. 4. 111

creatoris vestri inducat oblivionem, & fiduciam, quam infallibili ejus veracitati deferre debetis, suadeat ponere in mendacio. Hujusmodi exprobrationes justissimâ cum indignatione per Prophetam Deus effundit contra mundanos homines qui per summam injuriam minus fidunt protectioni divinæ quâ vanissimæ promissioni nescio cujus terræ vermiculi. Hoc execrabile crimen est quod iram & indignationem accendit omnipotentis, quod ad vindictam provocat, quod armat deterram ejus, ne tanta impietas maneat impunita. Cætera quidem hominum vitia tolerabilia videntur, hoc verò sacrilegium prorsus intolerandum, quippe quod maximè adversatur Divinæ providentiæ, potentiæ, bonitati, & imprimis amoris & charitati Dei eminentissimæ, quæ, ut ita dicam, pupilla est oculorum ejus & medulla cordis. Sed concipiamus majorem, si licet, horrorem hujus impietatis.

§. III.

Quantopere fugienda vel unica Dei offensa

IN omnibus nostris actionibus nihil nobis debet esse commendatius, quam ut omnistudio Dei honorem & conscientia nostræ integritatem illæsam inviolatamque, custo-

diamus, neque permittamus aliquando
quocunque peccato etiam levissimo sive
sive ille violetur. In quem finem valde ex-
dit & in primis necessarium est, ut priusquam
aliquid aggredimur, examinemus diligenter
actionum nostrarum motiva, media, finem
omniaque studiosè perlustremus ne qua
repat Draco ille infernalis & venenum suum
infundat, quo incautè mente concepto perire
ceamur nobis optatos successus. Sane nunquam
deberemus sine horrore ac tremore; com-
missi contra Deum aut committendi peccata
alicujus meminisse. Cum autem Deum dico
Dominum dico infinitæ majestatis, qui habet
clavem abyssi in manu sua, & aperit quas
nemo claudit, inferni portas, ut detrudat eos
ternum puniendos qui contra se delinque-
rent. Supremum dico Monarcham totius universi
ens entium, Alpha & Omega, principium
finem omnium creaturarum rerum: qui ce-
lum & terram replet gloriæ suæ lumine, cu-
jus fulgore perstringuntur ipsi Seraphini
obtus, nec valentes sustinere, tegunt facies
suas à magnitudine majestatis ejus. Proinde
nec incendium ullum, nec inundatio aquarum
nec contagio, nec jactura honoris amicorum
aut quorumcunque bonorum æquè extime-
cenda sunt atque unica Dei. Opt. Maximii o
felic

I. 4. 11

fenſa. Hunc enim ſi inimicum habemus, quid
 reliquum eſt ſpei? Nullius nobis amicitia aut
 ſalutaris aut utilis aut honorifica eſſe poteſt,
 cum verò tempus advenerit infligendæ nobis
 poenæ, in nullius erit ſive hominis, ſive An-
 geli quantumvis nobis amici poteſtate impe-
 dire quo minus de nobis pro delicti gravita-
 te, juſtiſſimã ſumat vindictam. *Intelligite hæc
 qui obliſciſimini Deum ne quando rapiat, &
 non ſit qui eripiat.* pſal. 49. Propterea excla-
 mat Apoſtolus: Hebr. 10. *Horrendum eſt inci-
 dere in manus Dei viventis, quem David ap-
 pellant Deum ultionum Dominum.* pſal. 93. Sa-
 piens quiſque in omnibus conſiliis & actioni-
 bus ſuis illud ſtudioſè cavet, ne quid agat cõ-
 tra honorem regis, principum aut Magiſtra-
 tum; hi enim longas habent manus & cum
 volunt, poſſunt ſe vindicare, nec ad hoc facile
 poteſt illis cauſa deeſſe. Nobis quoque in
 quotidianis negotiis noſtris ſolet eſſe non
 minimæ curæ, ne quem iritemus contra nos
 dicitque ſibi quilibet: quid lucror, ſi propter
 rem levis momenti exoſum me civibus fa-
 ciam: poterit hic vel ille aliquando par pari
 reddere aut plurimum commodi aut plus dã-
 ni reponendo. Quod ſi tam ſolliciti ſumus
 ut amicitiam conſervemus cum unoquoque
 hominum; fierine poteſt, ut nihil noſtra in-
 tereſſe

teresse putemus, siue amicum Deum, siue
amicum habeamus? Deum inquam, cui
facilius quam vitæ nostræ gaudia aut alia
aliis oblectationibus cumulare cum ipsi
cuerit, aut facere ut extrema gaudii ludæ
occupet subitâ & funestâ catastrophe. De
dico qui nocte unâ occidit omnia primoge
nita Ægyptiorum divinis mandatis resisten
tium. Exo. 12. Qui momento uno curus Pha
raonis, & exercitum ejus submersit in ma
rubro. Exo. 14. Qui percussit per Angeli
suum una nocte centum octoginta quinque
millia Assyriorum in castris, quo tempore
victorias ipsi sperabant & triumphos. Hinc
Deum tremendæ majestatis habere inimici
parvi æstimabimus? Qui obmutescere facit
eloquentes, & linguas infantium facit esse de
sertas: qui explodit sophismata philosopho
rum, & ut S. Job ait: *Adducit consiliarios in
stultum finem & iudices in stuporem. Baltheus
Regum dissolvit, & praeingui fune renes eorum
optimates supplantat, deponit potentes de sedibus
gloriam eorum in pulverem reducit. Magister
Dominus quis restitit ei & pacem habuit?* Job
12. Hinc B. Magdalena de Pazzis dicebat mo
riens: *Hodie discedo ex hoc mundo & pro
teor nunquam potuisse me satis capere, quæ
modo audeant homines Deum Opt. Meo*

mum offendere. Hilarion de Costes.

§. IV.

Qualis sit offensa Dei, nolle Deo fidere.

Am verò ut amplius cognoscamus illam quorundam hominum impietatem & fugiamus studiosius, dico non vacare nos Dei offensa & offensa Deo præ aliis maximè invisà & intolerabili, quotiescunque aggredimur aliquid sine invocatione divini auxilii, aut æstimatione illius, perinde ac si nullum esset ab eo sperandum, fisci potius amicis nostris & humanis innixi mediis atque industriis nostræ, quæ sunt paleæ concisæ, aut rivuli aquarum currentes, ut S. loquitur Gregorius hac super re, non ita dexteræ Dei omnipotentis appendit molem terræ. l. 12. c. 2. Ubi etiam considerat quod non solum videamur Dei gratia non indigere ad nostri conservatiōem, verum etiam multa agamus ipso invito & modis vetitis atque ab eo prohibitis. Nam cum dedignemur ad Deum recurrere propter nimiam quam in creaturis ponimus fiduciã, nunquid hoc ipso satis ostendimus nos ipsum minimè pertimescere, imò provocare, ut sic dicam, ut faciat pejus aliquid, si possit. Sic enim circumvallatos nos æstimamus amicis,

I. 4.